

Καὶ οἱ λόγοι του ἐνεῖχον ὅλην τῆς εἰλικρινείας τὴν πειστικότητα καὶ ἐπὶ τῆς παιδικῆς μορφῆς του, τῆς γλυκειάς, διεχύνετο ἀπροσποίητος ἄλλους ἐκφρασις, ἐνῶ δάκρυ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τραυματισθείσης δορκάδος, ἐκυλίετο ἀπὸ τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἔσιγα ὁ Κίμων.

Τί ἐμελέτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ψυχὴ του;

Διατί ἔστρεφε μετ' ἀνησυχίας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν προσεγγίζοντα θόρυβον τῆς συμπλοκῆς, ἥτις ἐτρόπετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡς ἐδείκνυεν ὁ αὖξων κρότος τῶν πυροβολισμῶν;

Δισταγμοὶ τὴν κατετυράννον· σχέδια ἀντίθετα συνεκρούοντο ἐν αὐτῷ.

Καὶ μετὰ μικρὸν αἰθριάζει ἡ μορφή του. Καταβιβάζει τὸ πιστόλιον. Θέτει τὴν δεξιάν χεῖρα ἐν τῷ κόλπῳ καὶ ἐπερείδων τὴν ἀριστεράν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ληστοῦ.

— Φύγε, τοῦ λέγει, δυστυχισμένο παιδί, γλύτωσε· πάρε αὐταῖς τῆς τρεῖς βέργαις ποῦ μοῦ βρέθηκαν, νὰ ζήσης ὅσο νὰ βρῆς μιὰ τίμια δουλειά. Εἶναι ἀκόμα καιρὸς νὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος.

Καὶ ὁ ληστὴς ἐνεός, ἀκίνητος, καθηλωμένος, τὸν παρετήρει μὴ ἀποτολμῶν νὰ ἐννοήσῃ, μὴ ἀποφασίζων νὰ κινηθῇ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀκοὴ τῶν ἡπάτα, ὅτι ὄνειρου λόγοι ἦσαν ἐκεῖνοι.

— Φύγε, ἐπαναλαμβάνει ὁ Κίμων, φύγε γλήγωρα· σὲ λίγο φθάνει τ' ἀπόσπασμα καὶ τότε θὰ ἦναι ἀργά· στὸ τούρκικο πατεῖς. Ἀλλὰ φύγε λοιπὸν· κακομοίρη;

Καὶ ἐκεῖνος πεσὼν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κατεφίλει τὰς χεῖρας καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ὅτε βλέπων τὸ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Κίμωνος καταλειθόμενον αἷμα

— Συφορὰ μου, λέγει, ἐγὼ σὲ λάβωσα καὶ σὺ θέλεις νὰ μοῦ χαρίσης τὴ ζωὴ;

— Ὅχι· δὲ μὲ λάβωσες ἐσὺ, παιδί μου, λέγει πρῶτως, ψευδόμενος ὁ Κίμων· ἀπὸ πρὶν εἶχα λαβωθῆ· σὺ δὲν ἔχυσες αἷμα καὶ οὔτε θὰ χύσης ποτέ· εἶμαι σίγουρος. Φύγε τώρα.

Ἀλλὰ δὲν ἔφρευγε. Καὶ ἦτο πολὺ παράδοξον τὸ θέαμα τοῦ ληστοῦ τούτου σχίζοντος τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐπιπάσσοντος διὰ ψυχροῦ ὕδατος τοῦ Κίμωνος τὸ τραῦμα.

Ἦδη τῶν διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων ὁ χεῖμαρρος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Φύγε στή στιγμὴν γιὰτὶ χάθηκες.

— Δὲ φεύγω, ἂν δὲ μοῦ χαρίσης τὸ ὄνομά σου, καπετάνιε μου.

— Τί τὸ θέλεις τὸ ὄνομά μου;

— Τὸ θέλω, νὰ τὸ λέω, νὰ τὸ θυμῶμαι, νὰ τὸ μνημονεύω. Παράδοσέ με μὰ δὲ φεύγω χωρὶς τὸ ὄνομά σου.

— Κίμων Ἀνδρεάδης.

Καὶ ἐνῶ ἀποχωρίζομενος αὐτοῦ ἐκόλλα ἐπὶ τῶν χειρῶν του ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἐν ἀφράστῳ ἐχειρίσει εὐγνωμοσύνης τὰ χεῖλη, ὁ Κίμων ἐπανέλαβε πρὸς αὐτόν, «Μή, παιδί μου, μὴ πλειὰ κλέφτης ἂν σὲ γέννησε μάνα· νὰ δουλέψης νὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος· στοῦ Θεοῦ τὰ χέρια σὲ παραδίδω». Καὶ ὁ

πρὸ τινων στιγμῶν διώκτης, ἐν ἀποτόμῳ αἰσθημάτων ἀντιθέσει, τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τὸν κατεφίλησεν ἀναβαπτίζων αὐτόν διὰ τοῦ φιλήματος ἐκεῖνου ἐν τῇ κολυμβήτρῃ τοῦ καθαρμοῦ τῆς ψυχῆς.

Καὶ ὁ ληστὴς ἀπομακρυνόμενος ἐπανελάμβανε τοῦ λυτρωτοῦ τὸ ὄνοματεπώνυμον· καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ σκιαγραφία αὐτοῦ ἐσθῆσθη ἤδη ἐν τῇ ἀγλῷ τῆς προοιούσης ἀποστάσεως, ἐνῶ ὁ Κίμων ἐτοποθέτει τὴν πνευστιῶσαν κόρην παρὰ τὸν κορμὸν τῆς παρὰ τὴν κρήνην πλατάνου, διασχίζουσα τὴν πεδιάδα τοῦ Δομοκοῦ, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, ὡς φλοῖσθος σθενυμένου κύματος, ὡς λέξεις ἱεροῦ συνθήματος ἀλήστου εὐγνωμοσύνης τοῦ νέου τούτου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δωρήσει τὴν ζωὴν, ἡ ἡγῶ τοῦ ὀνόματός του, Κίμων Ἀνδρεάδης, ἐπαναλαμβάνομένη, ὡς ἂν ἤθελε νὰ λαξεύσῃ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του, νὰ χαράξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὸ ὄνομα τούτου ὁ ληστὴς.

Αὐτὰ ἔπραξε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἀνδρεάδης· ἀλλ' ἐσιώπησε, φαίνεται, ἡ λυτρωθεῖσα κόρη καὶ τὸ στρατοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἀσχοληθῇ περὶ αὐτοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια]

EMMANΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ἐ Ν Α Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

(Ἡ ὄρφανῆ)

Ἐσὺ δὲν ἐνοιῶθες τὴν ταραχὴν του,
Μακροῦ ἀναπαύοσδου ἀπ' τῆ βοῆ του
Ἐ τὴν ἄσπρη κλίνην σου τὴ μαλακὴν
Μὲ ἀχτίδα, ποῦ ἔλαβε τὴ θεῖα χάριν
Ἐπ' τὰ ψηλῶματα κι' ἀπ' τὸ φεγγάρι
Σιμὰ 'ς τὸ πλάγι σου νὰ πέσῃ ἐκεῖ.

Ποῖος σ' ἐνανούριζε κι' ἐγὼ δὲ νοιώθω,
Οὔτε 'ς τὰ στῆθη σου ποιοὺν εἶχες πόθο,
Ἐ ποῦ ἐπροσῆλωνες ἄθωα τὸ νοῦ.
Χῶρια δὲν εἶμαστέ; κι' ὅμως ἐμπρὸς μου,
Σὺν ἄστρο ἐστέκοσδου, ποῦ φέγγει κόσμου
Τυφλοῦ, κατάρμιου καὶ σκοτεινοῦ.

Ἐ στὴ λύπην ἐδύθιξες τ' ὠραῖο κεφάλι
Καὶ μέσ' 'ς τὰ σπλάχνα σου γροικουσδες πάλιν
Σκυφτὴ καὶ ἀμίλητη, χωρὶς φωνή.
Καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ σ' ἐρωτήσω
Κρατώντας ἄθελα τὰ λόγια ὀπίσω,
Γιὰτὶ μοῦ ἐφάνηκες, σὺν ὄρφανῆ.

Τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ τὰ μαλλιά σου,
Ποῦ ἐπεφταν ἄπλεχτα 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
Νὰ νοιώσω μ' ἔφεραν πῶς καθαρὰ
Πῶς, φῶς μου, ἐθροῖνδες γλυκῶν πατέρα,
Ποῦ ὁ Χάρος σοῦ ἄρπαξε τὴν ἴδια μέρα
Καὶ πίκρα ἐγνώριζες πρώτη φορά.

Ἐρμιν, ἀπροσδάτευτη τότε ἐθαροῦσδες,
Πουλί 'ς τὸ ξέκαμπο πῶς θὰ ἐγνοουσδες
Καὶ κόσμου ἀπόρρημα καὶ ριζικοῦ.
Γιὰ σὲ ἀφανίζονταν τὰ ὠραῖα χρόνια,
Μόνο σοῦ ἀπόμειναν ἡ καταφρόνια
Καὶ τὰ σπλαχνήματα τοῦ γνωστικοῦ.

Τότε τὰ χέρια μου 'ς ἐσένα ἀπλόνω
Μὲ τῆς καρδοῦλας σου τὸν ἴδιον πόνο,
Ποῦ εἶν' ἀλυσμόντος καὶ 'ς τὴ χαρά,
Θαρρῶντας, ποῦ ἔπρεπε νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
Ἦ ἄθῶα σιμόνοντας νὰ σὲ σκεπάσω
Μὲ τῆς ἀγάπης μου τ' ἄσπρα φτερά.

Κέκρυρα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΡΑΝΑΣ

[Τὸ κατωτέρω προτεινόμενον σύστημα κρυπτογραφίας προώριστα κυρίως διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀσφαλές, ἀπλόον, καὶ δὲν ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὰ βοηθήματα πρὸς ἐφαρμογὴν, τὸ δημοσιεύομεν ὡς δυνάμενον νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα].

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑ

NEON ΣΥΣΤΗΜΑ

Παρ' ἡμῖν ἡ Στρατιωτικὴ Κρυπτογραφία εἶναι τι σχεδὸν ἄγνωστον· διότι καθ' ὅσον ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν, οὐδὲν νεώτερον ἑλληνικὸν ἔργον ἐπραγματεύθη περὶ αὐτῆς, οὐδόπως δὲ ἄπορον ἂν φανῇ τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς τι πρωτοφανές, δι' ὃ καὶ τροχάδην οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Kerckhoffs, θέλομεν ἐκθέσει τὸ ἱστορικὸν του.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀνωτέρα παρ' ἡμῖν στρατιωτικὴ ὑπηρεσία χρησιμοποιοῖ ἐνίοτε τὴν κρυπτογραφίαν· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι πρὸ τίνος χρόνου ἐχρησιμοποίησε πρὸς τοῦτο σύστημα ἐκ τῶν κοινοτέρων, ἀποτελούμενον ἐκ διπλῶν ἀριθμῶν ἀντιπροσωπευόντων τὰ γράμματα, διαγράμματα τινὰ καὶ τινὰς τῶν προθέσεων, σύστημα ἄνευ κλειδός, ὅπερ ἐκτὸς τῶν ὑλικῶν ἄτινα ἀπαιτεῖ καὶ δ' ἂ προγράφεται τῆς στρατ. κρυπτογραφίας, οὐδεμίαν δυσχέριαν παρέχει καὶ εἰς μέτριον ἐρμηνευτὴν πρὸς ἐξήγησιν.

Α'

Κατὰ τὸν κ. Kerckhoffs¹ ἡ κρυπτογραφία εἶναι ἀρχαία ὡς ὁ κόσμος. Ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σινῶν, τῶν Περσῶν καὶ τῶν Καρχηδονίων· ἐδιδάσκετο εἰς τὰ τακτικά σχολεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ μεγάλως ἐξετιμάτο ὑπὸ τῶν ἑνδοξοτέρων Ῥωμαίων στρατηγῶν. Καίτοι δε ὁμολογεῖ ὅτι αἱ περὶ τοῦτου πληροφορίαι του εἰσὶν ἀτελέσταται, οὐχ ἦττον ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς μετρίως συντάλης τῶν Λακεδαιμονίων, ἀναφέρει πολλὰ συστήματα καὶ ἀρκετοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς².

Ἀναφέρει ὅτι Ἐρρίκος Δ' (1589—1610) θέλων νὰ ἐξηγήσῃ κρυπτογραφήματα ἀπειθυνόμενα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του Καθολικῶν (Ligue) πρὸς τὴν Ἰσπανικὴν κυβέρνησιν, ἐπεφόρτισε τὸν μαθηματικὸν Viète ν' ἀνεύρῃ τὴν κλειδα τούτων, ὅστις καὶ ἐπέ-

τυχεν· οὕτω δ' ὁ Βασιλεὺς ἠδυνήθη, ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ παρακολουθῇ τὰς ῥαδιοουργίας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ὅτι ὑπὸ τὸν Richelieu (1624—1642), ἡ τέχνη τοῦ ἐρμηνευτοῦ τῶν μυστικῶν γραφῶν ἀνυψώθη εἰς ἐπιστήμην ἐπίσημον, καθ' ὅσον ἐν Γαλλίᾳ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν συνέστησεν Ἀκαδημίαν, ἐνθα ἡ τέχνη αὕτη ἐδιδάσκετο.

Ὁ κ. Kerckhoffs ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, καθαρὰ ἔχνη τῆς χρήσεως τῆς κρυπτογραφίας παρὰ τοῖς στρατοῖς πέραν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀλλ' ὅτι κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τῶν πολέμων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, συχνάκις γίνεται λόγος περὶ κρυπτογραφικῶν ἀνακοινώσεων, τῶν στρατηγῶν ἐχόντων δύο κλειδας πρὸς ἀνταπόκρισιν, μεταξύ των καὶ μὲ τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον· καὶ ὅτι σήμερον ἡ κρυπτογραφικὴ ἀνταπόκρισις εἶναι παραδεδεγμένη εἰς ὅλους τοὺς στρατοὺς τῆς Εὐρώπης. Προστίθησι μάλιστα ὅτι τὰ προγράμματα τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν τῶν Γερμανῶν, παραγγέλλουσι ὄχι μόνον τὴν ἄσκησιν τῶν ἀξιωματικῶν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν κρυπτογραφῶν, ὡς ἐν Γαλλίᾳ¹, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ἐξοικειώσιν αὐτῶν εἰς τὴν γνώσιν πασῶν τῶν θεωρητικῶν ἀρχῶν τῆς τέχνης τοῦ ἐρμηνεύειν τὰ κρυπτόγραφα.

Διαίρων εἶτα ὁ συγγραφεὺς τὴν κρυπτογραφίαν εἰς ἰδιωτικὴν καὶ στρατιωτικὴν, ἐξετάζει τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τελευταίας, ἃς συνοψίζει ὡς ἐξῆς:

1—Τὸ σύστημα δεόν νὰ εἶνε ὑλικῶς ἂν οὐχὶ μαθηματικῶς ἀνεξήγητον.

2—Νὰ μὴ ἀπαιτῆ τὸ μυστικόν, καὶ νὰ δύναται ἄνευ μειονεκτήματος νὰ πέσῃ μεταξύ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ.

3—Ἡ κλεις δεόν νὰ μεταδίδεται καὶ τηρῆται ἐν τῇ μνήμῃ ἄνευ προσφυγῆς εἰς ἐγγράφους σημειώσεις, καὶ νὰ ἀλλάσσεται ἢ τροποποιῆται κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἀνταποκριτῶν.

4—Δεόν νὰ εἶνε ἐφαρμοστόν εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ἀνταπόκρισιν.

5—Δεόν νὰ εἶνε φορητὸν καὶ ὁ χειρισμὸς ἢ ἡ λειτουργία του νὰ μὴ ἀπαιτῆ τὴν συνδρομὴν πολλῶν προσώπων.

6—Τέλος, εἶναι ἀναγκαῖον, ἐνεκεν τῶν περιστάσεων αἵτινες ἐπιβάλλουσι τὴν ἐφαρμογὴν του, τὸ σύστημα νὰ εἶνε εὐχεροῦς χρήσεως, μὴ ἀπαιτοῦν ἐντασιν πνεύματος, οὐδὲ τὴν γνώσιν μακρᾶς σειρᾶς τηρητέων κανόνων.

Καὶ ἐπεξηγῶν τὴν δευτέραν τῶν ἀπαιτήσεων προστίθησι... «Καὶ ἐνταῦθα ἐννοῶ ὡς μυστικόν, » οὐχὶ τὴν κυρίως λεγομένην κλειδα, ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ ὑλικὸν μέρος τοῦ συστήματος, πίνακας, » λεξικά ἢ μηχανήματα οἷα δῆποτε, ἄτινα θὰ ἐπιτρέψωσι τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ».

Κατόπιν ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζων τὸν θαυμασμὸν του διότι ἄνδρες, οἷοι ὁ Βολταίρος² καὶ ὁ στρατηγός

¹ Cours d' art militaire 1880—1881 à l' École Saint-Cyr. (Kerckhoffs).

² Ὁ Βολταίρος εἶπεν ἐν τινι ἄρθρῳ ἀφιερῶθεν εἰς τὰς μυστικὰς γραφάς, καὶ τοῦτο καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ τέχνη τοῦ ἐρμηνευτοῦ ἦτο ἐν ὄλῃ τῆς τῆ ἀκμῆ, ὅτι οἱ καυχώμενοι

¹ Aug. Kerckhoffs Docteur ès lettres, Professeur à l' École des hautes études commerciales et à l' École Arago. La cryptographie militaire. Journal des sciences militaires 1883.

² Πολύβιον, Πλούταρχον, Δίωνα τὸν Κασσιον, Σουεπίον, Aulu-Gelle, Ἰσίδωρον, Ἰούλιον τὸν Ἀφρικανόν, Φίλωνα τοῦ Βυζαντίου (τὸν II αἰῶνα π. Χ.) κλ.